

Платено удоволствие

Анжела Георгиева

Токчетата на Вела потракваха неравномерно в плочките, звукът се разстилаше по пода, удряше се в стените и пропълзяваше към металната врата в края на коридора. Сутрешните лъчи напиреха да пробият френските прозорци. Вела бързаше, но достатъчно премерено, за да не влезе задъхана. Неприятният трафик, а бе забавил с две минути. Не, тя не закъсняваше, но обичаше да е винаги по-рано. Да идва преди официалното начало на работния ден и да си тръгва късно след него бе нейна запазена марка. Черната ѝ коса тежеше в опашка и нервно се клатушкаше наляво – надясно. Влезе в офиса с най-каменното изражение, на което бе способна.

— Добро утро, Амира! – поздрави любезно, без да се задържа много.

Секретарката в „ПР КАД“ видимо не ѝ се радваше, което я изуми от самото начало. Момичето зад бюрото бе около нейните години, с почти руса коса и топли шоколадови очи. Притежаваше най-блестящата усмивка на света, а фактът, че бе наполовина сирий-

ка и придаваше екзотичност. Със сигурност не само печелеше вниманието, но и го задържаше. Дори и на Вела ѝ бе трудно да откъсне поглед първия път, в който я видя. Въпреки че трудно ѝ отстъпваше по красотата, все пак мислеше, че няма нужда от конкуренция между двете. Най-малкото Амира бе на постоянен договор, а Вела все още стажантка.

Взе сутрешното си кафе и се наслади на лекото парене по възглавничките на пръстите си. Това чувство едновременно и доставяше удоволствие, и я успокояваше. Включи работния си компютър, въведе паролата за достъп и започна да чете имейли от шефовете. През два от тях премина бързо, защото информираха за предстоящи срещи. Спря се на този, който бе свързан пряко с нейната конкуренция Свилен. Преди 5 месеца заедно с него бяха наети като стажанти в маркетинг и пр агенцията. Завършили неотдавна магистратура, пълни с идеи и хъс, те бяха идеалното попълнение в екипа. Не знаеше доколко не можеха да се справят

останалите с работата и доколко гледаха на тях като експеримент, но бе доволна. Само един щеше да остане на постоянен договор и Вела нямаше намерение да му отстъпва мястото.

Погледът ѝ зашари по екрана. Прочете няколко пъти имейла, за да е сигурна, че не пропуска някаква тънка информация закодирана от шефовете. Отпи голяма глътка от вече топлото си кафе и се съсредоточи в написаното. Финалната задача на Свилен бе обявена – възложено му бе да изработи най-добрата стратегия за новооткриваща се дискотека. Нетрудна задача с обширно поле за изява. Вела стисна устни и се отпусна в стола. Сутрешните лъчи вече заемаха удобна позиция да гаят лицето ѝ. Монотонното почукване по клавиатурите дразнеха работното ѝ желание.

Нямаше търпение да получи своята финална задача. Леко притеснение се зароди в нея, но бързо го уби, затиснато от тонове уверени констатации. Нямаше да отделя необходимо време да мисли за това. Всичко, което зависеше от нея и работата ѝ не можеше да я обезпокой.

Две бюра в ъгъла на офиса се покриха от сенките на мъжки фигури, които се подготвяха за работа. Една от тях бе на Свилен. Днес изглеждаше по-неприятно от обикновено. Лятното време го бе накарало да избере мръснобяла риза с отворени в началото копчета, зад които се подаваха няколко косъма от гърдите в отчайваща нужда от глътка свеж въздух.

Хладен вятър, нехарактерен за края на юли се заигра с клоните на дърветата. Амира отвори един от големите прозорци и се подпря предизвикателно на него.

— Внимавай само да не паднеш, - приятният глас на Калин привлече вниманието на всички в офиса. – къде иначе ще намерим толкова добра секретарка? – не бе толкова въпрос, колкото опит за скрито флиртуване.

Откакто бе постъпила на работа тук, Вела имаше подозрения, че между тях двамата има нещо, но можеше ли да ги вини. Тя беше красавица, а той имаше лице като от реклама на мъжки парфюми – сладникав, но някак си мъжествен.

— Разпечатах фактурите, които поискахте. На моето бюро са, да Ви ги донеса ли? – изчурулика Амира и бавно се запъти към работното си място. Естествено, това можеше да се приеме като предоставяне възможност на Калин да я огледа. Днес бе избрала бежова пола до коляното и бяла тениска. Имаше небрежно елегантен стил, който прилягаше на годините ѝ.

— Не, по-късно ще мина да ги взема.

Вела бе убедена, че това „по-късно“ цели да няма останали хора в офиса. Трудно бе да криеш флирта си в помещение от 120 квадрата и шест бюра. Една любопитна мисъл си проби път в съзнанието ѝ – дали са го правили на бюрото, или пък в конферентната зала. Нямахше възможност да мисли много върху това, защото Калин се приближи до нея.

— Вела приключи тук и те чакаме в нашия кабинет. – погледът му се изплъзна от черните ѝ очи, погали изпъкналите скули и се спря на розовите устни.

Нямаше нужда да се обръща, за да предположи, че Амира не откъсва очи от тях. Каквото и да търсеше като намек, ня-

маше да го намери. Да, бе хубав, но не бе типа на Вела, а и дори да бе, тя се интересуваше само от работата. Отдавна бе заключила вратата на флирта и връзките. Не искаше нещо да я разсейва в пътя ѝ на кариерно развитие. А определено една връзка или дори само флирт, щеше да отнеме от вниманието ѝ.

Разтърка очи, стегна конската си опашка и с уверена крачка влезе при Дамян и Калин. Кабинетът бе едновременно претрупан и функционален. На малката площ бяха успели да се намърдат две големи бюра с кожени столове, а в дъното се мъдреше голяма библиотека. Нямаше достатъчно книги, за да се запълнят рафтовете, затова върху плоскостите можеха да се намерят сувенири от различни пътувания, няколко папки и една изключително грозна стъклена купа пълна с бонбони.

Вела подозираше за какво я викат, но остави те да повдигнат темата. Все пак бяха шефовете, трябваше да им се гали егото. Двамата мъже седяха отпуснато пред своите компютри, погледите им шареха по екраните в опит да погълнат по-

вече информация. Вела фокусира намачканите листи в мрежестото кошче и различни мисли прободоха съзнанието ѝ.

— Както знаеш стажът ти приключва в края на август. – дрезгавият глас на Дамян изпълни пространството. – Само един ще получи постоянен договор в началото на септември. Следователно трябва да ни впечатлиш с последната си задача.

Вибриращо нетърпение обгърна тялото на Вела.

— Всъщност – продължи провлачено той. – сменихме избора ти на задача в последния момент.

Стана, взе кутията с цигари, която криеше от жена си в бюрото и запали. Амира явно се бе погрижила и тук прозорецът да е отворен, а това позволяваше по една-две откраднати цигарки. Дръпна дълбоко и гъст облак се отдели от устата му. Калин раздели разсталия се дим и ѝ подаде папка и флашка.

— Това са данните на клиента, а това – посочи флашката с лого на фирмата. – е нужната информация. В рамките на един

месец ще трябва да отговориш на всяко едно искане от стана на Саня Попова – управител на хотел „Сия“.

Вела се притисна незабелязано към стола, нещо тук не ѝ харесваше. Свилен получава проект за ново заведение, а тя трябваше да работи върху вече известен хотел. Вярно, че не бе много запозната с въпросния хотел, но многократно бе минавала покрай него – висока сграда в светлосиньо.

— Защо въпросната дама е решила да смени досегашния екип, с когото е работила? – положи старание да не звучи конспиративно.

— Досегашните резултати от летния сезон не са особено задоволителни. Искане да види какво може да ѝ предложим ние. – пореден облак дим се откъсна от устата на Дамян и се разля в лекия ветрец. Понесе се покрай близките прозорци и накрая напълно се разтвори.

— Добре. – Вела взе нещата от масата и се запъти към вратата.

Свилен бе с един ден пред нея, вярно

това не беше от голямо значение, все пак идеите са всичко, а тя имаше много от тях, но всичко подсказваше, че ще прекара пътък вечер в четене на информация.

— А, и още нещо. – спря я точно преди да излезе Дамян. – Ще работиш плътно с Калин.

Погледът на Вела отскочи от прошарения мъж към неговото по-младо копие.

— Може да се каже, че сме нещо като конкуренти. – Калин се изсмя и се насочи към Вела, за да ѝ обясни. – Дамян ще работи със Свилен. На всеки шеф по един стажант. Все пак трябва да ви следим, но това не пречи да го обърнем на състезание и да видим кой е по-добрият ментор. – намигна по посока на Дамян.

Двамата мъже се разсмяха на явно привидната забавна ситуация. Вела нервно се усмихна и побърза да излезе. Първото нещо, което се наби в погледа ѝ, когато отвори врата бе Свилен. Добре осветеното му теме засрамено се опитваше да прикрие оредяващата коса. Започна да ѝ се повдига. От досегашните им срещи знаеше за него, че е изключително подмолен и определено

щеше да ѝ подлее вода. От силата, с която набиваше токчетата в пода със сигурност можеха да се пробият дупки. Свилен получаваше чисто нов обект, върху които да реализира идеите си и подкрепата на Старшия, а тя господин чакам-да-останем-насаме-с-Амира и вече разработен хотел. Това обаче я мотивира още повече. Мястото бе нейно и бе въпрос на време всички да го разберат.

Вътрешна радост се разля в Камелия, когато видя най-добрата си приятелка. След работа се телепортира в бара, за да запази сепаре. Нямаше търпение да отмие часовете прекарани в салона, а съботната вечер прескачаше капацитета на заведението. Приятният ѝ аромат гъделичкаше сетивата и мъжете зад нея се обърнаха няколко пъти. Самотно момиче в заведение бе идеалната цел, но никой от тях не бързаше да се представи като сваляч. Чакаха тя да забележи интереса им и да се представи. С 21 век отдавна свалките бяха избягали от образа на джентълмените в черно-белите филми. Мъжкият им прайд се бе разделил на „ще досаждам, докато не се съгласиш“ и „твърде самовлюбен съм, за да предприема първата крачка“. Мъжете зад Камелия определено носеха табелка с втория надпис, но тази вечер щяха да останат на сухо. Единственото ѝ желание днес бе да се види с приятелите си.

— Вела! – размаха се като малко дете. Имаше нещо много първично в нея, което се харесваше от стажантката. Бе като ней-

на противоположност – твърде спокойна, твърде свободна.

— Видях те, не е нужно да привличаш вниманието на всички. – въпреки твърдия тон, Камелия знаеше, че поведението ѝ се харесва.

Контрастираше добре на строгия характер на Вела. Още от училище бе приела като лична мисия да разчупва строгите режими, в които се вкарваше работохоличката. Вярно, това невинаги блестеше с желания успех, но всеки следващ опит бе добре дошъл.

— Момиче, прекрасна си. Когато ти омръзне, искам тази рокля. – посочи тоалета в червено и черно с прилепнал топ и разкрояващ се в кръста. Дългата черна коса на Вела се спускаше небрежно и ѝ придаваше закачлив вид, подчертаните черни очи изглеждаха, ако бе възможно, дори по-дълбоки. Напълно се отличаваше от русокосата си подстригана на черта приятелка.

— Какво пиеш? – намести се на сепарето до нея и усети плодовия аромат, който ѝ бе като запазена марка.

— Маргарита.

— Хм... - зачудено започна да разглежда менюто – винаги ѝ се искаше да опита нещо ново, но накрая пак избираше познатото. – „Tequila Sunrise“ моля.

Камелия се ококори, дори не забеляза кога сервитьорът се е приближил до тях.

— Мария няма да успее да дойде, така че чакаме само Иво и Вера. – русокоската набързо предаде ситуацията и отпи голяма глътка от Маргаритата си. Парещото усещане, което водеше след себе си напитката, накара очите ѝ да заискрят. Започна да проучва всички влизачи в заведението в опит да открие двойката. Късата ѝ коса нежно галеше края на челюстта при всяко нейно завъртане.

— Днес не трябваше ли да достигнеш заветната втора среща? – подразни я Вела. С Камелия се чуваха почти всеки ден, но някой неща трябваше да се споделят на живо. А първо място в този списък заемаха любовните срещи.

— С кого? Димитър ли? – отговори машинално с очи вперени към тълпата. – Разкарах го. Ако искам да галя егото на някого, ще се погледна в огледалото.

Вела нямаше как да сдържи смеха си. Камелия бе създавала правилото на „критичната втора среща“. Считаше, че ако имаш непреодолимото желание да видиш някого за втори път в рамките на една седмица, то тогава си привлечена от него. А ако на втората среща се опиташ да го опознаеш, то тогава със сигурност ще има трета. Всичко приключваше, както казваше Камелия, когато започнеш да си го представяш в самотните нощи.

Приятната латино музика и разлетият във Вела алкохол отпуснаха малко насъбралите се нерви от изминалата седмица. Иво и приятелката му пристигнаха със закъснение и сега компанията, в почти пълен състав, се забавляваше, споделяйки пикови моменти от изминалите дни.

— Трябва да дойдеш някой ден в салона ми. – Камелия размаха заканващо пръст към Вера. – Само ми обещаващ.

Приятелката на Иво бе новото допълнение в компанията и непременно

трябваше да премине през всички емблематични за нея места. Отдавна Камелия се провъзгласи за гид на групичката и понеже никой не се опита да я детронира тя подреди маршрута в нейна полза. Нямахме как първата дестинация да не е салон за красота и релакс „Ками“ - най-голямата гордост на русокоската. Там всеки се отпускаше, било то на масаж или прическа, споделяше пикантна информация за себе си, която Камелия нетърпеливо споделяше в дълъг разговор с Вела.

— Обещах, че ще дойда. Не съм обещала кога. – руменина се плъзна по бузите на Вера и тя побърза да я скрие като вдигна чашата си за наздравица. През прозрачната течност винаги рошавият ѝ кок придобиваше овални форми.

Иво обгърна през рамо приятелката си и невидима захар посипа двамата влюбени. Личеше си, че това най-накрая бе жената за него. Усмивките не слизаха от лицата им щом погледите им се засичаха. Спомен за последният приятел на Вела изплува в главата ѝ. Заедно с Андрей бяха заедно във

втори курс. Като всяко момче той се отдаваше на бурния студентски живот, а смуглото му лице и грешните му устни водеха по този път и Вела. Докато се усети бе пропаднала във водовъртежа на посредствеността, от която единствено спасение бе да остави Андрей. Той бе образ на минаването между капките, но това не бе достатъчно за нея. Всички техни забавни мигове скришно бяха изяли от добрия ѝ успех. Тя остана без стипендия и се наложи да си търси втора работа. Отде и много безсънни нощи, за да си завърне позицията на титуляр. Оттогава си бе обещала, че няма да позволи на никоя връзка да ѝ окаже влияние. Не можеше да отрече обаче, че гледката на пухкавата женска фигура в ръцете на най-близкия ѝ приятел я караше да иска същото. Гласът на искането обаче бе твърде дълбоко скрит, за да го чуе.

— Имам нужда от секс. – признанието на Вела дойде от нищото и накара всички да се втренчат в нея.

— Добре, можеше и по друг начин да привлечеш вниманието ни. – усмивката на Иво разкри идеално подредените бели

зъби.

— Сериозно, проектът, за който ви споделих е изключително важен. Имам нужда да изпусна парата. – разбърка второто си питие и вдигна поглед към приятелите си. Още в началото на вечерта успя да изкаже притесненията си от получената задача. Оказа се, че Иво познава госпожа Попова, но информацията, която сподели не повлия успокоително на нервите ѝ.

— Момиче, обади се на жиголо. – Камелия размаха ръце във въздуха, все едно това е най-елементарният отговор. – Няма да отделяш време да търсиш човек, да се ангажираш с него – само секс и после „чао“.

— Всъщност не звучи много лошо като идея. – в момента, в който изрече това, Вера заби лакът в ребрата на приятеля си.

— Може и да го направя. – Вела изкриви устни в размисъл. – Ами, да. Няма ангажменти, не трябва да мисля дали е в настроение, дали му харесвам, само се обаждам и „чао, чао, нерви“.

— А сигурни ли сме, че има такива хора тук? – игнорира болката в ребрата си Иво.

Не искаше да дразни приятелката си, но определено темата бе интересна.

— Сериозно ли се замисли? – лицето на Вера придоби невярващ вид. – Това е гнусно. – през главата ѝ преминаха различни сексуални кадри и потрепери от отвращение.

— Чакай малко, - намеси се като адвокат на Дявола русокоската. – защо да е гнусно? Мъжете постоянно търсят нещо за по една вечер. Разликата тук е че Вела ще плати.

— Не мога да си представя, че ще докосна мъж, който до одеде и пипал други жени.

Момичетата едва сдържаха смеха си. Само ако Вера знаеше нещата, които те знаят за Иво.

— Може и да не са само жени. – намигна Камелия.

— Моля? – никой не подозираше, че Вера може да достигне тези октави.

— Иво, приятелката ти да не е живяла в манастир? – Вела не искаше да е груба, но не се сдържа да се пошегува.

— Момчето работи на час, няма право на претенции. – разсмя се гласно Камелия.

Този път инициатор на тоста бе Вела. Чашите издрънчаха приятно и сигнализираха, че вечерта продължава.

5

Конската опашка ѝ придаваше строг вид. Развя я в двете посоки и се наслади на дължината ѝ. Леко подчерта очите си, понечи да си сложи червило, но се отказа. Щеше да използва устните си. Или пък не. Жиголотата целуваха ли се? Спомни си онази сцена от „Хубава жена“, в която обяснявах на Джулия Робъртс, че не трябва да целува клиенти. Такава близост е запазена само за човека, в когото си влюбен.

Отвори прозорците и позволи на горещия въздух да изпълни пространството. Високата температура винаги ѝ оказваше влияние. Не знаеше какво да очаква от мъжа, който ще се появи след малко пред вратата, но се надяваше да изглежда като на снимката. По телефона определено говореше със мъж, но не можеше да гарантира, че ще е същият висок, русокос красавец със сини очи, който прилича на член на бой-банда.

През целия ден на работа мисълта за жиголото не се бе появила, но в момента, в който изключи компютъра и пое към въщи изсипа цялото си насъбрано съдържание в нея. Всяка една прогонваше с това, че е модерна жена от 21 век и това е нещо напълно нормално. Плюс това нямаше да отделя допълнително време, което да я разсейва от работата ѝ. А това беше най-важното. Изглежда, че проектът на Свилен вървеше с пълна пара и приятелски се поздравяваше с Дамян. Мисълта, че бъдещ плешивец може да я измести от мечтаната работа предизвиква ново потреперване на ръцете ѝ. Тя взе най-горещия душ, на който бе способна в опит да отбие мислите за офиса. Струйките вряла вода се плъзгаха по нежната ѝ кожа и предизвикваха зараждаща се наслада. Отдели повече от необходимото време за подсушаване, облече широка рокля с гол гръб и започна да се приготвя за чаканото посещение.

Десет минути след уречения час звънецът сигнализира за старта на вълну-

ващата вечер. С всяка крачка към вратата въздухът ставаше все по-тежък. Пред нея стоеше не момче, а мъж в бяла риза и изтъркани дънки. Руси кичури се подаваха над челото му, почти изкуствено сини очи блокираха тялото ѝ.

— Здравей, аз съм Адриян! – дълбокият му глас с леки метални елементи се погали кожата ѝ.

— Вела. – тя подаде ръка и се насили да я стисне. – Заповядай.

Адриян прекрачи прага на дома ѝ все едно бе негов собствен. Увереността, която лъхаше от него, я накара да забрави всичките си съмнения. Последва мускулестата фигура, която приближаваше дивана ѝ. Дори само гледката си заслужаваше парите. Белият плат се опъваше от мускулестото му тяло, дънките очертаваха стегнато дупе и здрави крака.

— Да ти предложи нещо за пиене? – докато се завърти, за да отправи въпроса си в очите му, той седеше на сантиметри от нея. Топлината на тялото му я блъсна и създаде пукнатини в нейната предпазливост. Колкото и да искаше да го направи, фактът, че не

бе допускала никого до себе си толкова време спъваше всяка нейна крачка.

— Судоволствие, но първо да отхвърлим работата. – Адриян се наведе и леко докосна устните ѝ. От много време не бе опитвал истински устни и искаше да им се наслади. Клиентките му бяха или прекалено стари, или млади трофеи. Но в тази тук имаше нещо друго. - Имаш ли опит?

— Не, - едва прошепна Вела и на мига прочисти гърлото си, за да върне увереността. – ти си ми първият. В смисъл не, че не съм...

— Шттт. – постави пръст върху устните и дари врата ѝ със сухи целувки.

Топлите му устни прогаряха малки отпечатащи по кожата ѝ. Дълбоко пое въздух, изпълни дробовете си с приятния аромат на парфюма му и се остави на удоволствието да я завладее. Явно не бе от тези, които спазваха забраната за целувки, защото отново намери пътя към устата ѝ. Притисна я до себе си, ръцете му пропълзяха в косата и я освободиха от оковите на ластика. Всеки непокорен кичур погали

голия ѝ гръб и изпрати сигнали на наслада. Тръпки пропълзяха по гърдите ѝ.

Каdifеният му език си проправяше път в сдържаната ѝ уста. Пръстите му се заиграха с няколко кичура, след това се плъзнаха към врата, опипаха възела на роклята и само след секунди тя се спусна по жадното ѝ тяло. Платът притихна на пода и беляза нейното освобождение. Всичките натрупани нерви излязоха на показ. Тя впи грубо устни в жиголото, притисна се до него и обви кръста му с крак. Адриян преодоля моментното си изумление, спусна ръце по облото ѝ дупе и я повдигна. От допира на гладката ѝ кожа панталонът му стана тесен. Скоро не му се беше случвало да започне работа преди да пие малкото синьо хапче. Дланите му прекрасно обгръщаха нейните извивки. От начина, по който се отъркваше в него бе наясно, че е усетила твърдината му.

— Къде е спалнята? – задъхано попита той.

Без да позволява повече устните му да избягат, тя посочи накъде да върви. Адриян прекоси хола с няколко широки крачки, в ръцете си държеше жена само по черни

бикини, която водеше война с устата му. Определено бе успяла да привлече вниманието му. Това нямаше да бъде поредното стандартно чукане, а креватна война.

От скованата брюнетка със строго изражение, тя избухна в ръцете му като незадоволена сексуална граната. И това още преди да са започнали. Нямаше търпение да я види в хоризонтално положение. Грубо се хвърли с нея върху леглото и я притисна с цялото си същество. Тих стон на задоволство се отдели от устата ѝ. Резки движения започнаха да освобождават тялото му от плата, който стоеше между него и клиентката. Вела палаво размърда бедра в знак на нетърпение и той не изчака втора покана. С едно движение измъкна бикините, настани между краката ѝ и я дари с влажния си език.

Бе достатъчно гореща, за да го посрещне. Сладкият ѝ вкус се разли в устата му. Наслада се спусна надолу до нежното ѝ място и тя изви гръб, за да поднесе под най-удобен ъгъл себе си. Плащаше за един час удоволствие и имаше намерение да изстиска всяка капка.

Всяко следващо движение на езика му бе по-бързо и я караше да потрепва. Неморно поглъщаше женствеността ѝ, карайки я да стене от удоволствие. В момента, в който наближи да избухне от наслада, прокара пръсти в косата му и се притисна към него.

Не изчака дишането си да се нормализира. Бутна Адриян по гръб и му позволи да потъне в нея. От дълго време не бе с мъж и трябваша няколко минути на мускулатурата ѝ да свикне. Болезненото разтягане отстъпи на парещото чувство и удоволствието. Адриян я избута само толкова, колкото трябва, за да сложи презерватив. За пръв път страстта завладяваше и него и забравяше елементарните предпазни средства. Знаеше, че е рано да го признае, но тя му харесваше. Бе преминал границите на работа и радваше и собственото си тяло.

Вела се притисна към него. Засили движенията, докато не усети края му. Това бе достатъчно и нова вълна от натрупани нерви се отдели от нея и рухна безпомощно. Прокара нокти по гърдите му и остави леки драскотини. Адриян се загледа в движенията ѝ и определено се наслади на необузда-

ната страст. Горещите му ръце проучиха пътя от бедрата по корема и спряха на стегнатите гърди. Обхвана ги и леко стисна зърната. Вела отпусна глава назад, давайки му знак да увеличи натиска. Под горещите му пръсти те се втвърдиха и изпратиха емоция ниско долу. Тя се насъбра в центъра ѝ готова да избухне. Съзнанието ѝ се изпразни.

Без да я вдига от себе си, Адриан се надигна и я повали по гръб. Стисна ръцете над главата ѝ и навлезе целия. Впи жадно устни в нейните, докато притискаше тялото ѝ. Езикът му зашари по нежното тяло, чертаеше влажни линии, които я караха да настръхне. Адриан вдиша аромата на тялото ѝ и нова вълна от глад го заля. Не мислеше, че може да изпита толкова необузвано влечение към някого.

Вела впи нокти в твърдото му дупе и болката го накара да забърза движенията си. Горещата му кожа отпусна всяко кътче от нейното тяло. Вела впи зъби в ухото му и издиша шумно при последното навлизане. Цялото пространство затрепери от

сексуална енергия. Това бе повече отколкото можеше да приеме дори и едно жиголо. Обърна я по корем, раздалечи краката ѝ и я покри с тялото си. Глухо ръмжене се разби в чаршафите. Синхронизираха ритъма и с всяко следващо движение се задъхваха все повече. Вела разпери ръце и сграбчи платта в опит да устои на тласъците. Адриян прокара ръка в косата ѝ, обърна главата ѝ към себе си и я целуна влажно, за да сподави виковете ѝ. Телата им горяха от споделената страст. Нервите се изпариха от нея с настъпването на върховото удоволствие и тя потрепери под Адриян.

7

Разполагаше с малко свободно време, докато се настрой от една задача към друга и реши да го използва пълноценно. Отвори електронния органайзер и започна да трие изпълнени задачи. Целият екран заблещука в различни цветове. Графите преливаха от планове с месеци напред.

— Нямаме работа и си почиваме, а. - веднага разпозна в това неприятно звучене Свилен. Не знаеше какво, но нещо в него определено я дразнеше.

— Нещо такова. – нямаше намерение да дава отчет на конкурента си. Фокусира чантата в ръката му и реши да полюбопитства. – Да не би да приключи за днес?

— Не, с Дамян ще имаме работна вечеря.

Леко потреперване на ръцете я накараха да стисне облекалките на стола. Работеше повече от 10 часа на ден, а Свилен излизаше със шефа на ресторант. Почувства се с разхлабени позиции и трябваше да промени това. Опита се да пожелае приятелски „приятна вечер“ и да се съсредоточи върху чакащата я задача.

Като малка отнасяше постоянни забележки, заради енергичното клатене на крака си – символ на неспокойство, както отбеляза учителката ѝ в четвърти клас. Майка ѝ и баща ѝ не спираха да я упрекуват, че не може да се контролира. Това проникна дълбоко в съзнанието ѝ и при всяко помръдване на крака чуваше баща си, които казваше колко е важно да не издава емоциите си. Като дете на двама адвокати не можеше да си позволи такива

прояви. И Вела успя да ги преодолее. Или само така си мислеше. Треперенето на ръцете и до ден днешен ѝ показваше колко е слаба.

Удряше клавишите и се опитваше да излее притеснението си върху тях. В края на офиса възрастният ѝ колега караше всички да се смеят. Неспокойствието я завладя и до края на работния ден се надяваше Адриан да е свободен тази вечер.

*

Цяла седмица не спираше да мисли за преживяването на пода с Вела. Нагласи скоростта на бягащата пътека и почти в транс започна да си припомня моменти. Краката му се движеха със същата скорост, с която и мислите.

В съзнанието му изплуваха червените ѝ дантелени бикини, които висят от бутилка вино. Картината бе толкова еротична, че му се прииска да я бе снимал. Всички други преживявания, които бе имал бледнееха между тези с нея. Не му бе трудно да признае пред себе си, че е истински привлечен. Но ако не спреше да мисли за нея, нямаше да може да контролира ерекцията си, а

фитнеса не бе подходящо място за такива неща.

Определено му бе странно как момиче на 29 прибягва до неговите нужди, но се радваше, че го прави. Тънка нотка на вина премина през него, когато се наложи да вземе парите, защото не можеше да причисли това към работа. За него бе удоволствие. Тя бе находка не само в леглото. Бе първата, която го накара да направят график – посещения в събота и сряда. Разпределила си така дните, за да се отделя от нервите си равномерно. Усмивка с произход, който само той би разбрал разтегли устните му. Искаше да научи повече за нея. Със всяка следваща мисъл Вела се промъкваше под кожата му. Колкото и да увеличаваше скоростта на пътеката не можеше да избяга от желанието си да я види пак.

Нямаше как да знае, че по същото време и тя мисли за него. Телефона му извибрира дълбоко в шкафчето на съблекалнята.

*

Найлоновите торби шумаха в ръцете му. Вела бе нарушила графика и искаше да го види, затова той наруши работното си поведение и реши да направи вечерта романтична – купи бутилка вино и поръча храна от любимия си ресторант. Приятният аромат на панирано пилешки си проправи път през кутията, изплъзна се от торбата и доближи носа му. Днес бе приготвил пълна програма, с която да я поглези.

Този ден бе изпълнен с повече от допустимия брой съвпадения. Нежна музика го примамва в кухнята – няколко свещи и затъмнени прозорци разкриваха, че и тя е положила усилия.

— Да не си решила да готвиш? – въпросът му накара Вела да подскочи. Очакваше Адриан да позвъни, но той упорито се държеше като удома си.

— Всъщност мислех да поръчам храна, но... - тя фокусира торбите в ръцете му. – май няма смисъл.

— Реших да разнообразим малко. – започна да изпразва торбите.

Изглеждаше толкова естествено. Все едно правеше това всеки ден. Отиваше си с кухнята, отиваше си с хола и определено бе идеален за спалнята. Мисълта, че това твърде много прилича на среща не ѝ се хареса и бързо поведе разговора в друга посока.

— Взел си твърде много неща. – направи крачка към масата. – Плащам ти само за час, нали си спомняш?

Металът в смеха му я накара да настръхне.

— Днес няма да ти взимам пари, затова хапвай бавно. – изхвърли торбите в коша и се намести срещу нея. Не бързаше да вземе вилицата, имаше всичкото време да се нахрани. Сега искаше да нахрани очите си с нея.

За пръв път бе пуснала сама косата си да облива раменете като копринен водопад. Приглушената светлина правеше очите ѝ да изглеждат дори по-големи. Не бе перфектна, със сигурност не би се обърнал след нея на улицата. Но вече я бе опознал и определено бе истинска.

Родителите учеха момчетата си да не говорят за чувства и емоции, защото това били „женски неща“. Годините като жиголо обаче го бяха накарали да счита говоренето за най-интимно. Прииска му се още сега да ѝ каже, че е влюбен в нея, но не посмя. Искаше тя сама да го усети.

— Харесва ли ти месото? – отдели си в чинията и с фин маниер започна да реже.

— Да, много е вкусно. – с пълна уста отговори Вела. Никога досега не си бе позволявала такова отпускане и се почувства твърде открита.

— От любимия ми ресторант „Виктория“ е. Опитай ги със соса. – забодде едно парченце месо, потопа го в тъмната купичка и го поднесе към устата ѝ.

Чувство на свързаност се разля в тялото му, когато тя пое хапката и шумно примлясна.

— Как реши да станеш жиголо? – въпросът се стовари тежко между тях. Не разбра кога се бе зародил в главата ѝ.

По никакъв начин това не му повлия. Адриан искаше да опознае тази жена, а нямаше как да стане, ако не се разкрие.

— Докато бях студент. – не се срамуваше от работата си, нито от историята си.

— Какво си завършил? – любопитства подобно на Камелия.

— Всъщност нищо. – продължи спокойно Адриян. – Учих до известно време, оказах се без пари и трябваше да измисля нещо бързо, за да си платя семейства. По това време една преподавателка ми бе правила намеци и реших да се възползвам от тях. Мислех си, че ще е само за веднъж, но както виждаш... - посочи се с ръце и продължи. - Не ми плати, но пък разбрах, че съм доста харесван и реших да се възползвам от това. Пуснах няколко обяви и нещата потръгнаха.

— Преподавателка в университета ти се е сваляла! – изумлението приливаше от нея. Знаеше, че е честа практика при възрастните господа, но за жените бе изненадана.

— Да. В последствие се оказа, че на доста момчета е предлагала оценки срещу секс.

Вела се разсмя и сложи две ръце пред устата си.

— И за каква оценка се представи? – не можеше да се спре.

— Ей, - скрита я под масата Адриян. – аз съм доста старателен.

Успя да се успокои и само малки капчици от смях проблясваха в очите ѝ.

— Не се ли се замислял да правиш нещо друго?

— Може би, по-нататък. – разбута остатъците в чинията си замислено.

— Извинявай, последен въпрос, просто трябва да попитам. – Вела остави вилицата и се наведе. – Имаш ли приятели?

— В смисъл?

— Много хора не разбират професията ти и затова питам. – не знаеше дали е постъпила правилно, но искаше да знае.

— Хората превърнаха секса в разменна монета, а отвръщат поглед от хора като мен. Правят какви ли не извратени неща, а се правят, че това е мръсна тема. Сякаш излязли от вкъщи се опитват сячески да прикрият колко са порочни. Благодарен съм, че имам приятели, които бягат от такива разсъждения.

Сипа си вино и разклати чашата. Филосовските му разсъждения не успяха да го направят завършил студент, но го бяха издигнали до един от най-елитните жигола в София.

— Ако знаш колко извратени хора има... Карали са ме да правя какви ли не странни неща, а после са ме подминавали по улицата. Знаеш ли – загледан в движещата се течност реши да сподели. – ако хората спрат да правят темата за секса „табу“ много хора ще живеят по-спокойни със себе си.

Думите му вкараха Вела в размисъл. Припомни си Андрей, който изобилстваше от странни желания, особено подпийнал, но подскачаше всеки път, когато споменеше думата „секс“ пред родителите му.

— Е, стига с тези разговори. Все пак си ме извикала за друго.

Адриан се наведе и погали бузата ѝ, прокара палец по устните и я целуна. Но не ненаситно, а бавно и страстно. От този тип целувки, които казваха „искам да си моя“.

И тази седмица се изниза под знака на „твърде много работа“, който би изтощил всеки, но не и Вела. Петъкът се очертаваше да завърши по-късно от обичайното. Вече не помнеше колко страници бе изписала, успя да изготви три стратегии за работа, а сега ѝ се налагаше да обобщи най-доброто от тях в едно. От Калин разбра, че притеснението е излишно. Да, наистина Свилен вече бе присъствал на среща, но това не означаваше нищо. Просто такава бе тактиката на Дамян. Той държеше подчинените си изкъсо, искаше да наблюдават всяко негово действие и да се учат от натрупаните години опит. За да може Вела да блесне, той бе предвидил друга тактика. Финалното представяне пред клиентката щеше да се проведе не от него, а от Вела. Хвърляше я директно на полевата линия, но само така можеше да привлече категорично вниманието на Дамян. Няколко пъти Калин я увери, че харесва начина ѝ на работа повече от тази на другия стажант. В нея имало хъс, страст и скрита безкрупулност. Заяви кате-

горично, че накрая ще се застъпи за нея. В думите му Вела улови нотка на уговорка. Сякаш подкрепата му изискваше и допълнително подбутване от нейна страна, но тя упорито се правеше, че не разбира намека му.

В офиса бяха останали само тя, Амира и Дамян. Странно бе да види Старшия без лепенката на задника му – Свилен. Довърши последните попълнения по зададените ѝ задачи, изпрати ги на Калин и отправи поглед към Амира. Момичето с тяло на модел се приготвяше да си ходи. Вела събра нещата си и със същата скорост промени плановете си за вечерта.

— Обещах ти една вечеря. Помниш ли? – отправи въпроса си без да погледне Амира.

— О, не, аз...

— Не ми се оправдавай, че имаш други планове – скастри я Вела. – С една приятелка ще вечеряме наблизко и ти ще дойдеш с мен.

— Изморена съм, не ми се излиза. – оправданието се изстреля от устата ѝ.

— Няма да те карам да копаеш. Не се дърпай, не хапя. – нямаше намерение да ѝ остави пространство за лавиране. – Чакам те долу.

*

Явно категоричното поведение вършеше работа в повече ситуации, отколкото бе забелязала, защото седеше в компанията на Камелия и Амира. Интериорът в шампанско и златисто бе добър фон за тъмната ѝ фигура. Трудно успя да избере от богатото меню, но реши да пробва нещо различно от това, което бе занесъл предния път у тях Адриян. Възможно бе това да се окаже новият ѝ любим ресторант.

Вкусната миризма я накара да се поздрави за избора. Русокосата ѝ приятелка със завидна лекота бе успяла да влезе под кожата на секретарката и сега двете си бъркаха взаимно в чиниите.

— Още една чаша вино? – Камелия измъкна бутилката от леда и без да дочака отговор разля от златистата течност.

— За вечерите по женски. – обгърната от приятната емоция Амира вдигна тост.

Вела поднесе чашата си и замръзна с вдигната ръка. До бара забеляза позната мъжка фигура. Пръстите, които даряваха с ласки кожата ѝ, сега галеха друга ръка. Около високото му тяло се усукваше добре поддържана лелка с твърде много грим.

— Ехо, момиче, какво се вцепени така? – Камелия помаха пред очите ѝ. Проследи погледа на Вела и долната ѝ челюст увисна. – Това да не би да е...?

Амира започна да се върти неразбиращо. Знаеше, че се случва нещо, но не и какво точно.

— Да, той е. – Вела имаше нужда да овладее поведението си. Достатъчно бе издала какво влияние имаше върху нея тази гледка.

— Кой? Какво гледаме? – Амира побутна Камелия в опит да се включи в разговора.

— Нищо, нищо. Не е важно. – стисна пръсти около чашата и отпи прекалено голяма глътка. Сякаш не държеше вино, а халба бира.

— Какво толкова. Може да ѝ кажем. – преди да успее да я изгори с поглед, Ка-

мелия се приведе към Амира. – Това е жиголото, с което спи Вела.

— Моля? – зениците на секретарката се разшириха притеснително много.

— Да. Този русия на бара с падам-си-по-агнешко лелята.

Амира стрелна с поглед фигурата, която вече придружаваше клиентката си за вечерта до масата. Като по учебник ѝ дръпна стола. Настани се срещу нея, не бързаше да отвори менюто, а сякаш се наслаждаваше на жената пред себе си.

— Спиш с жиголо? – Амира произнесе въпроса една октава по-високо от нужното.

— Какво толкова? – небрежно подхвърли Вела. – Мъжете постоянно търсят секс за една нощ или услугите на проститутки. Защо и аз да не го направя.

— Не знам, аз... Просто си хубава и милех, че

— Точно така. – намеси се грубо русокоската. – Тя е моят идол.

— В момента за мен е най-важна работата. Нямам намерение да си губя времето във връзки, да мисля за мъж и да се съобразявам с него. Така всичко е прекрасно.

Въздишка с твърде много притеснения се изтръгна от устата на Амира. Това не остана незабелязано от стажантката и тя реши да свали картите на масата.

— Виж, знам, че ревнуваш Калин от мен, но между нас няма нищо.

Устата на Амира се отвори още повече и заприлича на риба от анимационно филмче.

— Не се притеснявай, но се забелязват погледите, които си разменят. – припомни си един от тях, Амира седеше права до машината за вода, а от другия край Калин фокусира ефирното ѝ облекло. Това явно ѝ подейства възбуждащо, защото и двамата започнаха да си разменят такива погледи, от които Вела я хвана страх, че ако ги пресече може да забременее.

По бузите на секретарката се разнесе руменина. Не се притесняваше от това, че са я разкрили, а от факта, че така директно ѝ го заявиха.

— Ах, ти, мръсницо. С шефа ли си имаш заигравка? – клюкарката в Камелия въобще не спеше и току що бе напипала златна жилка.

Започна да реди въпрос след въпрос, под чиито напор Амира се предаде и сподели как е започнало всичко. Калин се оказал един от малкото хора, които не я обиждали, заради смесената ѝ кръв. Точно той я наел на работа и оставал до късно, за да и обясни всяка подробност. В една такава нощ, тя не успяла да устои на близостта му.

В сянката на тази пикантна история Вела се сви със своята ревност. Не предполагаше, че бе способна на такива чувства, но гледката на Адриян с друга жена ѝ показва непознатата страна.

Определено не искаше връзка, искаше само някой да измие нервите от тялото ѝ и този някой се справяше добре със задачата си. Един изморителен час с Адриян и няколко банкноти по-малко държаха ръцете ѝ спокойни. Това бе уговорката, това бе нейното искане. Защо тогава пареща нужда разкъсваше гърлото ѝ. Не можеше да гледа, не можеше да каже нищо. Припомни си, че всяка проява на емоция е слабост и стисна плата на роклята си. Поредна глътка вино – надяваше се то да отмие чувството.

Насили се да работи, но незадоволеното ѝ тяло не ѝ оказваше съдействие. Стана и отвори прозорците, нуждата от сладък допир, пък било то и от вятъра я водеше. Пердетата не потрепнаха, сякаш горещия въздух преминаваше през тях и дразнеше въздържанието ѝ. Напрежение започна да се събира между краката ѝ. Добре знаеше, че няма да я остави да игнорира създаденото от нея самата положение. Плътта искаше своето.

Сцена след сцена се смениха в съзнанието ѝ. Имаше толкова много неща, които искаше да направи с него, да направят заедно. Образът на голото му тяло не излизаше от главата ѝ. Премрежи поглед и си представи как я обгръща. Ръцете му се впиха в нежната ѝ кожа. Тиха въздишка се отрони от устата ѝ. Почти можеше да усети приятния му мъжки аромат.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите и стиснаха чувствителните зърна, докато си

представяше как той си играе с тях. Влажната ивичка, която оставяше, прокарвайки език от едното до другото я караше да настръхне. Изви гръб, за да го подкани да продължи обхождането на кожата. Той се спусна по тялото, обсипвайки я с целувки. Рязко се изправи, обгърна дупето ѝ с ръце, вдигна я и внимателно я постави на кухненския плот. Бутна я назад, за да разкрие приятната гледка между краката ѝ. Наведе се и прокара език по тръпнещата чувственост. Дари с целувки вътрешната страна на бедрата ѝ и отново намери мястото между тях. Усили натиска с език върху клитора и я накара да извие гръб. Жадно прокара езика си отдолу нагоре от двете страни. Сладкият ѝ вкус се разля в устата му. Забърза движенията си, карайки я да трепери. Постави ръцете си от двете страни в опит да удържи на желанието да затвори крака. Леките първания на езика му извадиха мъркащи стенания от нея.

Представата бе толкова реална, че тя спусна ръце по гладкия си корем, бръкна под дантелените си бикини и разтвори крака преди да се върне към фантазията си, в която той я побъркваше с уста.

След като я опита, бе неин ред. Слезе от плота, плъзна се по тялото му и коленичи. Вече бе твърд за нея и я очакваше. Обгърна кадифения му член в основата и го пое. Устните ѝ се заключиха около него, докато плъзгаше език по топлата му главичка. Започна да се движи бавно в опит да поеме повече от него. Сантиметрите, които не успя покри с ръка. Синхронизира движенията си и вдигна поглед към него. Лека усмивка изкриви устните му, което прати вълна от емоции между краката ѝ.

Страст обзе тялото му. Вдигна я и я постави на края на плота, намести се между нея, задържа с ръка брадичката ѝ и загледа дълбоко в очите ѝ проникна в нея. Тя бе готова за него. Влагата ѝ направи движението му плавно. Притисна се до нея и усети как я изпълва. Премреженият поглед, с който го дари, го накара да усили тласъците си. Постави единия си крак върху ръката му и промени ъгъла на проникване. Тихо ръмжене се разнесе от него. Тя навлажни пухкавите си устни и

го подкани да я целуне. Облада устата ѝ и сподави няколко надигащи се стона. Потните им тела не спираха да се движат в пълен синхрон. Поредният тласък я накара да извие гръб жадна за още. Успя да се надигане, обви ръце около него и леко захапа рамото му. Той прие това за знак, спусна ръцете си около нея и я вдигна. Напълно потънал с нея замръзна за миг, за да се наслади на чувството. Горещина се изливаше по члена му. Започна да се движи с бавни тласъци. Тежкото ѝ дишане дразнеше слуха му. Усети, че приближава края. Всяко следващо движение бе по-бързо от предното. Тя не успя да сдържи вика си и впи нокти в гърба му. Поредният дълбок тласък я накара да се стегне около него. Той потрепери дълбоко в нея.

Представата бе толкова реална, че тя изстена с пръсти дълбоко в себе си.

Тялото му се потеше под натиска на августовското време. Няколко струйки пот не издържаха и се плъзнаха от челото към рехавата му брада. Свилен не изпускаше от поглед фигурата на Калин, която прекалено бързо стигна асансьорите.

— Калине, Калине може ли за малко...
- задъхано подвикна в гърба му.

Фигурата му се завъртя, разпръсквайки неодобрение. Нямаше проблем той да се държи приятелски с колегите, но определено не му харесваше те да се обръщат така към него. По лицето му премина сянка, която не се опита да скрие.

— Какво има? – студено погледна стажанта.

— Искам да споделя нещо, което сте длъжни да знаете ти и Дамян. – посегна към ризата и разкопча горните две копчета. Жегата го подлагаше на изпитание. Потни кръгове започнаха да се заформят около подлишниците му.

Асансьорът зад тях сигнализира за своето присъствие. Калин кимна с глава на стажанта да го последва и влезе вътре.

В тясната кабинка сумтенето на Свилен бе дори по-неприятно.

— Защо не каза на Дамян това толкова важно нещо? Той е още в кабинета.

По обяд всеки търсеше храна сред обедното меню на близкия ресторант, а Дамян вадеше кутията приготвена от жена му. Здравословният живот се просмукваше в мозъка на Евтимия и заемаше челни позиции. За днес бе приготвила задушени зеленчуци. Напълно безвкусни, но Старшия преглъщаши всичко, което му поднесе.

— Не исках да го притеснявам, говореше с някого по телефона. – избърса челото с опакото на ръката и се опита да придобие разтревожен поглед. Това бе шансът му да блесне и пред другия шеф.

— Добре и за какво става въпрос? – гладният му стомах не търпеше забавяне. Калин оправи навитите си ръкави в опит да заблуди глада.

Свилен изчака добре облечена дама да излезе от асансьора и се приближи до него.

— Става въпрос за вашата стажантка Вела. – шепот и няколко пръски се изплъзнаха между устните му.

— Тя не е моя стажантка, а на отдела. – Калин с отвръщение се отдръпна от стажанта. Лятото не бе сезонът на някой хора и Свилен бе един от тях. Ето в такива моменти си доказваше, че е най-добре да се наемат жени на работа.

— Да, моя грешка. Та – продължи без да обръща внимание са студенината, която излъчваше мъжката фигура. – мислех да си мълча, но като част от тази фирма не мога да позволя някой да срива реномето ѝ.

Калин рязко се извъртя към ниската фигура. Думата „срива“ определено не му харесваше. И двамата излязоха от асансьора и се свиха в ъгъла на фойето. Друг път щеше да покаже на пухкавата фигура пред него, че това, че работи със Старшия не означаваше, че вече е част от фирмата. Мразеше някой да го пренебрегва, но сега бе по-важно да разбере за какво говори.

— Какво е станало? – притеснено понижил глас.

За Калин тази фирма означаваше финансова сигурност и той не би позволил нещо да я застраши. През главата му за-

почнаха да преминават какви ли не сценарии – че Вела се опитва да открадне клиент, че друга фирма ѝ е платила, за да изнесе информация. Всяка една по-неблагоприятна от друга.

— Както знаеш в нашата професия огромно значение има визията и социалното присъствие. – Свилен забеляза, че шефът нервно потропва с крак и реши да кара по същество. – Вела прибягва до услуги, които биха изкарали лошо име на фирмата. Тя ходи по мъжки проститутки. И не само ходи – редовна клиентка им е.

— Чакай малко? Какво прави? – наведе се към стажанта.

— Плаща си за секс. Представяш ли си, ако някой разбере.

Калин се изсмя и отпусна спокойно гръб. Сексуалните отношения на някого го интересуваха дотолкова, доколкото бе част от тях.

— Виж, въобще не ме интересува какво прави стажантката в свободното си време. – обърна гръб и се запъти към изхода. Стомахът му за пореден път сигнализира за нуждите си.

— Мисля, че не разбираш важността на това, което ти казвам. Ако Дамян разбере, че си знаел и не си му казал...

— Виж какво, – прекъсна го грубо. – Мисля, че разбирам много добре – наплашен си за мястото, затова си решил да zlepоставиш конкуренцията си с някакви измислици, но те е било страх да кажеш на Старшия, затова пробва с мен. Жалко е.

— Не са измислици! – пресече пътя му Свилен. – Братовчедка ми Вера е в нейната компания. Тя ми каза, а аз понеже съм загрижен за фирмата и...

— Щом си загрижен се качвай горе и работи. – Калин избута стажанта от пътя си и излезе от сградата.

Останал насаме със себе си, започна да си представя стажантката в неприлични сцени. Бе изненадан от Вела – нищо във външния ѝ вид и поведението не подсказваха, че е такава мръсница. Когато я погледнеше човек, виждаше слаба женска фигура, която кара въздуха да затрепери от нерви. Определено бе жена, която не се интересува от нищо друго,

освен от работа. Няколко пъти ѝ бе правил намеци, но те останаха неразбрани, а сега се оказа, че била от „скритите лимонки“. Нямаше нищо общо между нея и сладката Амира. Секретарката бе на негово разположение в офиса и извън него. Милата, определено бе влюбена. Даваше му всичко, което пожелае. Може би някой ден щеше да се кротне точно с нея.

*

Свилен поседя притиснат от разочарованието си, че ситуацията не се разигра така, както той искаше. Планът бе идеален, а информацията достатъчна да я разкарат от пътя му без обяснения. Само ако Калин не бе такъв женкар. Бе почти сигурен, че е спал и с нея и затова не взима неговата страна. Всички офиса му бяха забелязали закачките с Амира, а при появата на ново момиче, бе ясно, че ще се опита и там. Може би трябваше да премисли преди първо да говори с него. Ако спяха заедно, бе ясно, че няма да я уволни. Страх скова Свилен. Калин можеше всеки един момент да се обади на Дамян и да извърти нещата така, че да го настрой срещу него. Трябваше да го изпревари.

Би било много по-лесно, ако уволнят Вела, заради нещо, което е казал Калин. Но той не изглеждаше притеснен от чуто-то. Може би му трябваше малко време да осмисли информацията на спокойствие. За всеки случай бе решил да се пробва със Старшия. Повечето години означаваха повече скрупули. Свилен повика асансьора и започна да изготвя сценарии, как по-драматично да представи информацията.

Всичко, което научи от братовчедка си му дойде точно на време. Отдавна бе забелязал, че Вела не се откъсваше от компютъра. С толкова много часове пред него имаше причина да я счита за заплаха. А и дори работата ѝ да не бе качествена, нищо не пречеше да се подсигури. Започна да подпитва колегите си за пикантна информация около кльощавата си конкуренция, но не намираше нищо. Тя не общуваше с никого, освен служебно. И когато Вера се появи на вечеря с тази информация, успя да си отдъхне. Каквото и да беше успял да скалъпи, нямаше да е

по-добро от това. В България темата „секс“ бе табу. Това бе мръсна дума и бе думата, която ще премахне Вела от пътя му.

Намери Дамян точно там, където Калин каза, че ще е – седна на бюрото с кутия зеленчуци пред себе си.

— Извинявай, че не почуках, но трябва да ти кажа нещо преди да са се върнали останалите. – Свилен придърпа стол и седна срещу него.

— Няма проблем, да не са ти писали вече с оферта за рекламните? – предъвка едно броколи и трудно преглътна.

— Не, за друго е. Не исках да те притеснявам, но... - придаде си притеснен вид и продължи. – като част от тази фирма не мога да седя безучастен докато някой „срива“ реномето ѝ.

— Карай направо. – дрезнагият глас на Дамян го пришпори. Нещо бе притеснило Свилен и той искаше да разбере какво.

— Не мисля, че това, което прави Вела е добре за фирмата ни. – приведе си към Дамян и прошепна. – Редовна клиентка е на жигола.

Очите на Старшия го стрелнаха, представяше си да чуе всякакви неща, но не и това.

— Представи си, ако някой научи, че е нимфоманка. В офис пълен с мъже – те направо ще се побъркат. А и кой знае, може вече да го е правила тук. – Свилен нервно мачкаше ръцете си. По погледа на Дамян разбираше, че поддава, затова приведе всичките си възможности за убеждение.

— Сигурен ли си в това, което казваш? – строгостта му можеше да пробие дупка.

— Да. С братовчедка ми са в една компания отскоро. Когато го разбра бе потресена и дойде да ми го сподели. Толкова е възмутена, че не иска да излиза с нея.

Без да гледа Дамян отвори горния шкаф на бюрото, извади кутия цигари и запали. Не знаеше как да приеме чутото.

— Представи си, – продължи да подклажда огъня Свилен. – ако това се разбере от моралните ни клиенти. Никой не би искал да работи с нас.

— Чак до там не мисля, че ще се стигне, а и как ще разберат... - стрелна стажанта и склучи вежди. – Ти на кого си казал за това?

— На никого, само на теб. Даже и на теб не мислех да казвам, но е информация, която трябва да се знае.

Дамян дръпна силно и се загледа в нищото. Не му влизаше в работата какво прави стажантката в свободното си време, а само как си върши работата. Опитва се да изчисли какви поражения може да донесе такова поведение. Свилен прочете колебанието му и реши да нанесе финален удар.

— Не искам да съм клюкар, но всъщност и друг знае за това.

— Кой? – фокусира Свилен през облака дим. Ситуацията толкова го обърка, че забрави да отвори прозорците.

— Калин знае за Вела, но както изглежда си е мълчал.

Тъмна сянка премина през лицето на Дамян.

— Не знам защо е решил да не ти каже. Може да има нещо между тях, или пък да счита, че не ти влиза в работата да знаеш

какво става в собствената ти фирма.

— Добре, аз ще се погрижа от тук нататък. Благодаря ти. – отпрати бързо стаянта.

Свилен се изниа от кабинета, доволен от добре свършената работа. Достатъчно добре успя да подкопае основите на Вела. Дори и Дамян да не предприемеше никакви мерки сега, това щеше да окаже влияние при финалния избор.

Останал насаме в кабинета си Дамян размишляваше в компанията на плътен дим. По негово време такива неща бяха престъпни, срамни, хората не ги споделяха с приятели. Не можеше да си представи с жена му да коментират секс. От друга страна работеше в този бизнес трябваше да си адаптивен, да приемаш новото. Това, което го притесняваше най-много бе мълчанието на Калин.

Отвори прозореца, изкара телефона и набра Калин. Трябваше да разбере какво точно знае съдружникът му.

